

Perioada de timp actuală și cea viitoare (11)

Venirea Domnului pentru Biserică și pentru lume - Botschafter

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.16-17; Zaharia 14.4

1 Tesaloniceni 4.16-17: *Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*

Zaharia 14.4: *Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi.*

Venirea Domnului pentru Biserică și pentru lume

- a. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El nu va coborî pe pământ, ci va veni numai în văzduh, unde Adunarea va fi răpită în întâmpinarea Lui în nori (1 Tesaloniceni 4.16-17). Când El va veni pentru judecată pe pământ, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit” (Zaharia 14.4). „Toate națiunile vor fi strânse și vor fi coborâte în valea lui Iosafat; și El le va judeca acolo” (Ioel 3.2).
- b. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El va fi văzut numai de aceia care Îl așteaptă spre mântuire, așa cum am remarcat deja. Când El va veni pentru judecată, atunci va fi așa „cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus ... atunci ... toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă” (Matei 24.27,30). „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei care L-au străpuns; Și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui. Da, Amin!” (Apocalipsa 1.7).
- c. În venirea Domnului ca să întâmpine Adunarea Sa totul este numai plăcut și încurajator, „un strigăt de poruncă” sau „un strigăt de încurajare”, cum s-ar mai putea traduce, „cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu”, dar nu este nici o flacără de foc, nici o mânie, nici o răzbunare. Cât de cu totul altfel este când El pornește să judece pământul, ca Acela care judecă drept și luptă cu dreptate. „Ochii Lui sunt ca para focului; El este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge; din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea; căci El le va cârmui cu un toiag de fier; și El va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu” (Apocalipsa 19.11-21; Isaia 63.1-6). „Căci iată, Domnul vine cu un foc și carele Lui sunt ca un vârtej, ca să dea mânia Sa cu furie și muștrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa Domnul va intra la judecată cu oricine; și mulți vor fi cei uciși de Domnul” (Isaia 66.15-16). El vine „într-o flacără de foc, aducând răzbunare pentru cei care nu cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1.7-9). De asemenea oamenii „vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când El Se va scula să îngrozească pământul” și „vor zice munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Aceluia care stă pe

scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?» (Isaia 2.21; Apocalipsa 6.16-17). Cu siguranță aceasta nu este ziua mult dorită și fericită a nunții Mielului.

De altfel contrastul, pe care tocmai l-am arătat, între revenirea Domnului pentru Biserică și revenirea Sa pentru Israel și lume, este o urmare a contrastului pe care de asemenea îl observăm între absența Domnului cu privire la Adunarea Sa și absența Sa cu privire la Israel și națiuni.

Plecarea lui Isus în cer, care pentru Israel și națiuni, popoarele pământești, este o judecată, pentru Adunare, poporul ceresc, este un izvor al binecuvântărilor. Dar când Domnul, potrivit amenințării Sale, a mers iarăși la locul Său și a lăsat poporul Său fără Împărat (Osea 3.4; 5.15), aceasta era asemenea cu ceea ce face un tată când, după ce a încercat zadarnic totul să îmbunătățească pe copilul lui, îl lasă pe acesta, cel puțin pentru un timp, să se descurce singur. Dimpotrivă, prezența lui Isus în cer este pentru Adunare izvorul celor mai frumoase binecuvântări. Așa poate El să Se arate înaintea lui Dumnezeu pentru ei ca Loctiitor, Apărător și Înaintaș și să dobândească pentru ei tot ajutorul și toate mângâierile Duhului (Ioan 7.38-39; 14.1-13; 16.7 și așa mai departe).

Din aceasta rezultă și diferența între venirea Lui pentru Adunare și venirea Lui pentru Israel. Când El va reveni ca să ia Adunarea Sa, aceasta are loc pentru a o pune în posesiunea bunurilor pe care El le-a dobândit pentru ea și din pricina cărora El S-a dus în cer, ca să le pregătească pentru ea. Când El va veni pentru Israel și pentru națiuni, care L-au lepădat, atunci El trebuie să înceapă cu judecată și pedepsire, pentru ca El, după ce dizgrația Lui a încetat, să-i poată binecuvâta (Luca 19.12-27; 20.9-18; Isaia 9).

- d. Când Domnul va veni să ia Adunarea Sa, El este „*Fiul lui Dumnezeu*” (1 Tesaloniceni 1.10); ceea ce amintește foarte mult de caracterul ceresc al acestor frați, despre care El a spus înainte de a merge în cer: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17).

Când El va veni să judece lumea, El Se numește „*Fiul Omului*” (Daniel 7.13; Matei 24.27,30,37,39,44; 26.64); ceea ce stă în legătură cu caracterul aceluia moment este faptul că El va veni ca Fiu al lui David, ca să ocupe dreptul Lui contestat ca Împărat al lui Israel. El vine să ia în posesiune tronul lui David, tatăl Său, ca să domnească veșnic peste casa lui Iacov (2 Samuel 7.12-16; Luca 1.32).

- e. Când Isus va veni să întâmpine Adunarea, aceasta are loc pentru a o lua la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie și ea. Când El Se va arăta să judece lumea, atunci Adunarea va veni împreună cu El, căci ea constituie o parte a acestei oștiri cerești, care alcătuiește suita Lui glorioasă. Cum ai putea să te îndoiești de aceasta, dacă se ține seama de faptul că această oștire „este îmbrăcată cu in subțire, strălucitor și curat” și că „inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților”? (Apocalipsa 19.8,14). De altfel și Enoh a zis deja, al șaptelea patriarh după Adam: „Iată, Domnul vine în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești *păcătoși nelegiuiți*” (Iuda 14-15). Această remarcă simplă ar trebui să fie suficientă ca să se diferențieze aceste două arătări diferite ale Domnului. Când El vine cu sfinții Săi, ca să judece lumea, atunci acești sfinți trebuie ca mai înainte să fie luați la El.

- f. Când Isus va veni să ia Adunarea, El este „Luceafărul de dimineață”, care, atâta timp cât noaptea acopere pământul, vestește venirea zilei, și care va fi văzut numai de aceia care veghează (2 Petru 1.19; Apocalipsa 2.28; 22.16). Când El va veni pentru judecată, El va fi „Soarele dreptății”, care, după ce El va mistui, arzând ca un cuptor, pe toți disprețuitorii și pe toți cei răi, va aduce mântuire celor blânzi de pe pământ – și anume acelor care au rămas statornici în mijlocul celor mai mari încercări, așteptând mântuirea; „acelora care se tem de Cuvântul Său și care sunt urâți de frații lor, din pricina Numelui Său” (Maleahi 3.16; 4.1-2; Isaia 66.5).
- g. Când Isus va veni ca să ia Adunarea, El este asemenea unui Cap de familie, care vine să adune cele dintâi roade și să le aducă lui Dumnezeu în Templul Său (Deuteronom 26). „Potrivit vocii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale ... noi, care mai dinainte am nădărdit în Hristos” (Iacov 1.18; Efeseni 1.12).

Când El va veni să judece lumea El va fi asemenea Capului familiei care vine să strângă recolta, care va lega buruienile ca să le ardă împreună cu paietele în focul care nu se stinge, și care va strânge grâul în grânar, și astfel El va curăța pe deplin aria Sa (Matei 3.12; Matei 13.30).

- h. Pentru venirea Domnului pentru judecată sunt semne premergătoare. Fără să vorbim despre semnul Fiului Omului, care se va arăta atunci pe cer (Matei 24.30) și despre care nimic nu știm, decât numai ceea ce ne este spus aici, fără să vorbim despre acest semn, spun eu, înainte să Se arate Fiul Omului iudeii trebuie să se fi reîntors în țara lor și Ierusalimul trebuie să fi fost reconstruit, decăderea între antihriști va trebui să fi atins punctul culminant și Evanghelia Împărăției să fi fost propovăduită în lumea întreagă.

Însă nu ne este dat nici un semn care trebuie să premergă venirea Domnului ca să ia Adunarea Sa. Pentru ea este totdeauna valabil „Cel care va veni!”, „încă puțin, foarte puțin timp și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37). „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul! – zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel Atotputernic” (Apocalipsa 1.5,8; 8.11; 22.7,20).

Timpul șederii Adunării pe pământ nu este măsurat niciodată în ani sau luni sau zile – cu un cuvânt, nu este determinat după rotirea soarelui sau a luni, așa cum este în cazul lui Israel și a sfinților de pe pământ, deoarece în cer, de unde Adunarea este, nu sunt nici ore, nici ani, nici anotimpuri, și fără îndoială și de aceea, pentru că Domnul vrea ca ea să-L aștepte permanent. Totdeauna este „încă puțin” (Ioan 14.9; 16.16; Evrei 10.37).

Se spune într-adevăr că Pavel i-a învățat pe credincioșii din Tesalonic să ia seama la semnele care premerg venirea Domnului ca să-i ia (2 Tesaloniceni 2.1-3).

Dar dacă aceasta ar fi fost intenția lui Pavel, atunci el s-ar fi contrazis, prin aceea că el a îndemnat foarte des pe frații lui să fie într-o permanentă așteptare a Domnului. Și nu ar însemna că el se contrazice în modul cel mai vizibil, dacă el îndeamnă să aștepte zilnic pe Domnul, și în același timp învață că înainte ca El să vină trebuie să se mai împlinească unul sau altul din lucrurile viitoare, că decăderea trebuie să fi atins punctul culminant, că antihrist trebuie să fie arătat, și așa mai departe? Dacă toate aceste lucruri trebuie să aibă loc înainte să

vină Domnul, ca să ia Adunarea Sa, atunci eu voi aștepta numai împlinirea acestor semne, care nu se pot realiza într-o singură zi, și până atunci eu pot trăi fiind sigur că Domnul încă nu va veni.

Nu, nu acesta era gândul lui Pavel; însă credincioșii din Tesalonic au fost neliniștiți, prin aceea că li s-a spus și li s-a scris, că „ziua lui Hristos ar fi venit deja”; așa cum și în zilele noastre fac unii creștini, că în fiecare revoluție, fiecare strigăt de război, fiecare eveniment, care are loc puțin în afara derulării obișnuite a lucrurilor, văd un semn al venirii Fiului Omului (Matei 24), și care de asemenea spun: „A venit ziua lui Hristos”. Dacă ar fi așa, am avea motive să fim consternați, noi cei care, ca și credincioșii din Tesalonic, așteptăm pe Isus din cer, ca să ne salveze de mânia viitoare, căci ne-am fi înșelat în așteptarea noastră de a fi luați în întâmpinarea Capului nostru, ca să fim uniți cu El înainte ca El să verse potirele mâniei Sale peste această lume. Această neliniște voia Pavel s-o preîntâmpine la frații săi din Tesalonic. De aceea el le amintește, că înainte să vină ziua lui Hristos, (aceasta înseamnă judecata și Împărăția), va trebui să vină decăderea și să se arate omul păcatului; dar el nicidecum nu spune că Domnul nu va lua Biserica Sa înainte să aibă loc aceste lucruri. Dimpotrivă, el voia să-i consolideze în această speranță, pe care el le-a dat-o și care era în pericol să fie zguduită prin învățături greșite. De aceea el le amintește în versetul 13, că ei nu au fost rânduiți spre mânie, ci la mântuire și să obțină slava. Așa le-a spus deja în 1 Tesaloniceni 5.8: „având drept coif nădejdea mântuirii. Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie” – nu ne-a așezat ca să avem parte de ziua mâniei Mielului, deoarece dimpotrivă în ziua aceea noi vom judeca lumea împreună cu El -, „ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim” -, aceasta înseamnă, fie că trăim, atunci când El va veni, sau am murit înainte – „să trăim împreună cu El”. Căci toți, atât cei înviați cât și cei transformați, vor fi răpiți împreună în întâmpinarea Lui, pentru ca să fie pentru totdeauna la El.

Marele necaz între cele două veniri ale Domnului

Dacă am văzut că venirea Domnului, ca să ia Adunarea Sa, și venirea Lui, ca să judece lumea, sunt două lucruri diferite, se poate pune întrebarea, ce ne îndreptățește ca între aceste două veniri să așezăm necazul cel mare, și că drept urmare Adunarea nu trebuie să treacă prin acest necaz.

Am avut deja ocazia să atragem atenția cu privire la făgăduința Domnului dată adunării din Filadelfia: „Te voi păzi de ceasul încercării”, după care Laodiceea va fi vărsată din gura Lui. Nu merită acestea să fie serios luate în seamă? Și cum se poate da o explicație mai exactă și mai completă despre această revelație, dacă în aceasta nu se vede răpirea Adunării înainte de a veni ceasul încercării? Cu siguranță sistemului, care învață că lumea întregă va fi mântuită la sfârșitul perioadei actuale, îi este surprinzător să audă că Domnul adunării din timpul acesta spune îngerului adunării: „te voi vărsa din gura Mea!” Într-adevăr, după toate acestea Domnul stă încă la ușă și bate, pentru ca dacă cineva aude glasul Lui și Îi deschide, să intre la acesta și să mănânce împreună cu el cina. Deci astfel Domnul va avea și atunci pe cei aleși ai Lui; dar acești aleși nu au caracterul mădularelor Adunării, așa cum le-am studiat cândva.

Dacă apostolul Pavel spune credincioșilor din Tesalonic: „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie dat la o parte. Și atunci se va descoperi acel nelegiuit ...” (2 Tesaloniceni 2.7-8), nu vrea el atunci să vorbească despre Adunare? Nu este Adunarea acestui popor dedicat Numelui Domnului, care aici pe pământ depunând mărturie despre El este încă obstacolul ca să nu se arate omul fărădelegii? Dar când Adunarea va fi luată din cale, aceasta înseamnă, răpită din lume și adunată în locurile cerești,

atunci satan va fi alungat din cer și, în timp ce el coboară pe pământ cu mare mânie, el însuși va trezi pe antihrist, unealta intențiilor lui rele. Vai de locuitorii pământului de atunci, căci va fi ceasul necazului cel mare (Apocalipsa 12.7,12).

Acestui studiu mai trebuie adăugat următoarele: Este una din cărțile cele mai importante ale Scripturii, care în mod evident se referă la timpul sfârșitului veacului acesta și în care în orice moment găsim exprimate sentimente care nu pot aparține Adunării; este cartea Psalmilor. Cine o citește fără idei preconcepute va recunoaște repede în expresiile folosite cântările plăcute ale lui Israel (2 Samuel 23.1), în care prin Duhul este cântat Mesia, sunt cântate suferințele Lui, luptele și gloriile Împărăției Sale, așa cum aceasta este spus în general de profeți (1 Petru 1.11). Suspinele, rugăciunile, care iau naștere în cei credincioși ca urmare a batjocurilor și prigoanelor din partea celor păcătoși, speranțele, cântările de triumf și mulțumire, pe care le inspiră lor revenirea Împăratului lor, nimicirea vrășmașilor Lui și instaurarea Împărăției Sale – toate acestea constituie o istorie profetică a timpului sfârșitului.¹ Noi am spus deci, că mai multe sentimente exprimate în acești Psalmi nu pot fi în Adunare, ca de exemplu:

- a. Psalmii vorbesc permanent despre Israel și națiuni ca popoare, chiar ca popoare vrăjmașe lui Dumnezeu, deoarece ele sunt dușmanii poporului Său. După aceea ei ni-i arată pedepsiți și apoi binecuvântați împreună cu împărații și conducătorii lor. În Adunare nu este vorba de popoare, ci despre păcătoși, fiecare dintre ei fiind pierdut și salvat personal în Hristos, fără vreo diferență de popor.
- b. În Psalmi sfinții se roagă pentru răzbunare pe dușmanii lor. „Zdrobește-le dinții din gură! ... Să se risipească întocmai ca niște ape care curg! ... Cel drept se va bucura la vederea răzbunării, își va scărda picioarele în sângele celor răi. Și atunci oamenii vor zice: «Da, este o răsplată pentru cel drept. Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!» ... Varsă-Ți mânia peste popoarele care nu Te cunosc și peste împărățiile

¹ Dacă Psalmii nu sunt cântările Adunării, și dacă aceasta nu este chemată să aplice direct la sine aceste cântări, totuși din aceasta nu rezultă că ea trebuie să neglijeze citirea acestora sau că ea ar pierde ceva prin citirea acestora. Căci în primul rând în ei sunt principii generale, de la care Dumnezeu în căile Sale cu oamenii niciodată nu Se abate, și deci care se regăsesc în toate epocile – ura Lui împotriva răului, pe care El mai devreme sau mai târziu îl va pedepsi, prin aceea că El prinde pe cei înțelepți în înțelepciunea lor și lasă pe cel rău să cadă în groapa pe care El a săpat-o; îndurările Sale, care depășesc toate lucrările Sale; suferințele și ascultarea desăvârșită a Fiului Său preaiubit, pe baza cărora El iartă nedreptățile și vindecă neputințele acelor care se încred în El. Acestei căi ale lui Dumnezeu privite în Psalmi sunt permanent bucuria creștinului. Dacă el a fost învățat numai de Duhul ca în toate acestea să deosebească partea deosebită a lui Israel, atunci el nu va fi în pericol să se rătăcească în aplicări false, așa cum deseori s-a făcut, și gânduri și speranțe au fost legate de pământ, care de fapt ar trebui să fie îndreptate numai în sus.

Dar dacă în Psalmi se vede o istorie profetică a timpului sfârșitului, atunci ea trezește interese deosebite. În câmpul nesfârșit și minunat al revelațiilor lui Dumnezeu ni se deschide o perspectivă nouă. Multe locuri, care până atunci ne-au oferit un sens neprecis, sau pe care noi în nici un fel nu le puteam uni cu înțelegerea noastră despre căile lui Dumnezeu, devin pentru noi simple și clare, dacă ele apoi își găsesc adevăratul lor loc, Fără îndoială noi avem privilegiul să nu mai fim pe pământ în timpul zilelor triste de la sfârșitul veacului; însă ceea ce Dumnezeu ne-a revelat corespunzător bunei Sale plăceri, este de aceea interesant. Poate fi pentru noi indiferentă lupta Domnului nostru cu dușmanii Săi, triumful Său definitiv și instaurarea Împărăției Sale pe pământ, dacă iubim pe Domnul și dacă ne amintim că noi vom triumfa și vom domni împreună cu El? Nu, în timp ce noi aplicăm Psalmii, precum și toți ceilalți profeți, direct la Israel, nu pierdem nimic; noi nu ne facem mai săraci, numai dacă a-se-face-sărac ar însemna că s-ar lua cerul ca moștenire în locul pământului: căci diferența între Israel și Adunare constă totdeauna în aceasta.

care nu cheamă Numele Tău” (Psalm 58; 59; 79; 83; 140). Acesta nu este felul de gândire al Bisericii lui Dumnezeu.

- c. Speranța celor drepti în Psalmi este aceasta: să vadă pe cei răi nimiciți de pe pământ, dar ca ei să rămână pe el, ca să fie binecuvântați cu tot felul de binecuvântări pământești. „Făcătorii de rele vor fi nimiciți, dar cei care nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul. Încă puțin și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi. Cei blânzi moștenesc pământul și se vor desfăta în belșug de pace” (Psalm 37.9-11 și așa mai departe). Este aceasta speranța Adunării? Nicidecum. Adunarea deja îndreptățită nu va veni la judecată cu cel păcătos, și înainte de toate ea nu va rămâne după judecată pe pământ ca să fie copleșită cu binecuvântări pământești. Dimpotrivă, nădejdea ei este să fie scoasă din mijlocul celor răi, pe care îi lasă aici jos sub judecata lui Dumnezeu, ca să meargă la Mântuitorul ei.

Rezumat

Cine nu simte diferența mare a caracterului, care are ca premise speranțe așa de diferite? Deoarece caracterul sfinților acestui timp nu poate fi caracterul mădularelor Adunării, rezultă că Adunarea nu mai poate fi pe pământ și drept urmare trebuie să fie răpită înainte de necazul cel mare. Aceasta este în deplină concordanță cu ceea ce noi am văzut cu privire la natura ei și la destinarea ei.

Revenim la acest principiu simplu. Felul de gândire divin, despre care fiecare epocă este o revelație deosebită, este felul de gândire pe care Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat în mod deosebit sfinților epocilor respective. Căci altfel ar fi contradicție în Dumnezeu, prin aceea că Duhul Său ar inspira sfinților Său feluri de gândire care ar fi în contradicție cu cele ale Lui și a căror realizare El o vrea în momentul respectiv. Deoarece Adunarea este revelația desăvârșită a harului și răbdării lui Dumnezeu față de lume, ea trebuie să vestească acest har desăvârșit, fără însă să tacă cu privire la Împărăția Domnului. Mărturia ei este: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” – și rugăciunea ei: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20). Dar când răbdarea lui Dumnezeu s-a epuizat și Adunarea Sa a fost adunată, El Se ridică de pe tronul Său ca să pedepsească lumea cu plăgile Sale; atunci și sfinții Săi, care împărtășesc simțămintele Sale, vor vesti judecata care se apropie. Și cum ar putea ei atunci să ofere harul Său, care a fost oferit Adunării, când ea a fost adunată la Domnul ei? Sfinților, care vor locui atunci pe pământ, nu le rămâne altă perspectivă, decât să fie salvați în timp ce trec prin judecăți, așa cum Noe a fost salvat când a trecut prin apele potopului. Mărturia sfinților în momentul acela este:

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14.7). Ei vor implora: „Să piară păcătoșii de pe pământ și cei răi să nu mai fie!” (Psalm 104.33-35).